

vòng-ước. Thái tử Vô nhiễm, tên Tây Tạng là Thrimikunden, là con vua Bêtha, ở dọc núi Hy Mã, một vị vua kỳ lạ, có 500 bà vợ con nhà quý tộc, 500 bà vợ con nhà giàu, 500 bà vợ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, có 3000 cung nữ trong hoàng cung và cai trị một giang sơn rộng lớn với hơn 60 chư hầu. Vua Bêtha được thần linh ban cho vòng-ước, cái gì vua Bêtha cũng có đủ, mà con trai lại không có, nhà vua bèn cầu xin vòng-ước, và một thời gian sau hoàng nam Vô-nhiễm ra đời. Khi lên 5, thái tử đã đọc lâu kinh sử, am tường thiên văn, địa lý, và xuất khẩu những bài thơ toàn bích. Song thái tử lại sống khác vua cha, ngài chỉ nghĩ đến đạo Phật, và ngày đêm chăm lo cho con dân được no ấm.

Vua nước láng giềng, tên là Chin-thri-tsangpo, lập mưu quyết đoạt vòng-ước. Y sai một thuyết khách qua gặp Vô nhiễm, dùng lời năn nỉ nói là mượn tạm để cầu xin chữa bệnh rồi trả lại, thương tình Vô-nhiễm trao cho sứ giả. Chiếc vòng-ước rơi vào tay kẻ thù, vua cha Bêtha nổi giận hạ lệnh mang thái tử ra tùng xẻo. Các quan trong triều hết lời xin tha, vua cha mới bằng lòng giảm án chết xuống làm án phạt trọng và biệt xứ. Toàn gia của thái tử bị trói dưới tuyết và đánh đập thịt nát xương tan, trước khi bị lưu đày. Dọc đường, còn bao

nhiều của cải, thái tử đem phân phát hết cho hành khất. Thậm chí sau này, trong những ngày phát vãng, thái tử còn không ngần ngại móc mắt mình để tặng một người hành khất nói rằng mắt của thái tử sẽ làm mắt hắn sáng lại.

Tấm lòng vị tha của thái tử Vô-nhiễm được loan truyền khắp chốn và kinh động đến Trời Phật. Vua láng giềng Chin-thri-tsangpo hối hận đem trả lại vòng-ước. Vua cha Bêtha cũng hối hận xuống chiếu phục hồi danh dự cho thái tử. Và sau cùng phép lạ đã cứu hoàng tử khỏi mù. Thái tử trở về trong sự hoan hô của thần dân và lên ngôi. (1)

— Hừ câu chuyện cảm động ghê!

— Anh ác vừa vừa chứ. Đàn ông như anh thì cảm động nổi gì.

— Có chứ. Anh cảm động khi nghe đến đoạn vua cha Bêtha có những 1.500 bà vợ và 3000 cô bồi phòng ngon lành.

— Biết ngay mà, anh chỉ nghĩ đến riêu cọt. Bây giờ anh còn hỏi em điều gì nữa không? Để em giới thiệu anh với Nicôn.

(1) vụ vòng-ước của thái tử Vô nhiễm đã được dân gian Tây Tạng truyền tụng từ nhiều thế kỷ. Người ta có thể xem trong các vở hát chèo Tây Tạng, thường được diễn gần thủ đô Lạt-Xa. Vở hát này kéo dài khoảng 8 giờ đồng hồ, tài tử thường là dân chúng địa phương.

— Phụ tá của hoàng tử Phakanvong ?

— Không, Nicôn là người Mỹ chính cống. Hãn cũng là nhân viên C.I.A. chính cống.

— Hãn định đáp gì đến vụ này ?

— Em không hiểu rõ lắm. Rồi anh sẽ hỏi hãn. Em chỉ có nhiệm vụ móc nối anh với hãn. Hãn vừa từ bên Đức lái xe đến đây. Sở dĩ C.I.A. cử hãn phụ trách vụ vòng vèo là vì hãn quen biết Phakanvong từ lâu, từ hồi hãn làm phó giám đốc trú sứ C.I.A. bên cạnh vua cha. Hãn cũng quen biết Mai Lăng. Hãn lại là người quyền biến, giỏi võ, và...

— Anh mới nghe tên hãn lần đầu.

— Dưới mắt anh, ai cũng bị coi là cỏ rác hết, nên anh nghe tên hãn lần đầu hay là lần thứ một trăm cũng không quan trọng. Điều quan trọng là anh phải hợp tác với hãn, ông Hoàng điện riêng cho em và dặn em nói riêng với anh như thế, anh bướng bỉnh thì hỏng to.

— Em quen biết hãn không ?

— Hãn phục vụ bên Đức nên em đã có dịp gặp hãn. Kề ra, hãn khô g đến nỗi xấu bụng lắm đâu. Nhưng anh còn lạ gì, hãn là con trai nhà giàu... mở miệng là khoe đô-la... em không dám nói thêm nữa, để tùy anh định liệu.

— Hãn đang ở đâu ?

— Khách sạn.

Phù Dung đứng dậy. Có tiếng giầy ngoài hành lang rồi tiếng đập cửa. Rồi tiếng người :

— Em đây. Chị có ở trong phòng không ?

Phù Dung đáp lớn :

— Có. Em cần gì ?

Tiếng bên ngoài :

— Một người đàn ông xưng tên là Nicôn muốn được nói chuyện bằng điện thoại với chị.

— Cảm ơn em.

Phù Dung bước lại góc phòng, Nàng mở cái tủ gỗ nhỏ treo trên tường, lôi ra cái máy điện thoại tự động, quay mặt lại, hỏi ý kiến chàng bằng mắt. Văn Bình nhắc ống nghe lên, chờ nửa phút rồi trao cho Phù Dung. Chàng không thốt tiếng nào song Phù Dung đã hiểu là điện thoại an toàn, nàng có thể bắt đầu cuộc nói chuyện, không sợ bị gài chất nổ như hồi nãy.

Đứng bên, Văn Bình nghe rõ mồn một giọng khàn khàn của Nicôn. Chắc hãn chào đời tại miền nam nước Mỹ. Dân miền nam thường can đảm và xốc vác.

Hãn hỏi nàng :

— Đến chưa ?

Nàng đáp :

— Rồi. Đang có mặt ở đây.

— Trong 5 phút nữa, tôi sẽ tới. Dẫn họ chờ tôi,

Phù Dung cắt máy điện thoại vào chỗ cũ, đoạn mở cửa, mời Văn Bình bước vào căn phòng đối diện. Hành lang bên ngoài không có một ai. Ánh nắng hoàng hôn lọc qua những cành cây cao đầy lá rườm rà chiếu vào trong nhà một màu xanh êm ả. Trời chiều ở Gio-neo thật êm ả, không có gì thi vị bằng tản bộ bên hồ hoặc trong các công viên mang những phương danh cũng thi vị không kém như «viên ngọc của Hồ, giấc nghỉ của tôi» (1). Gio-neo không phải là thành phố của dục tình, những thú tiêu khiển ở đây đều được màu thi vị. Văn Bình đã quá mệt mỏi (tuy vẫn còn ham muốn) nên cuộc sống êm ả và thi vị bỗng nhiên thích hợp với chàng. Một trong các thú thượng lưu của trai thanh gái lịch là kéo nhau ra Hồ, xuống những con tàu nhỏ, lênh đênh trên nước để nhẩy nhót với nhau suốt đêm. Nếu hoàng tử Phakanvong không mất vòng ước, nếu Mai Lăng không biệt tích, và nếu...đặc phái viên Nicôn không dẫn xác đến gặp chàng lát nữa, chàng đã ngỡ lời rủ vàng, và chắc hẳn nàng nhận lời. Nàng là một

(1) những công viên này là Perle du Lac và Mon Repos.

«cây» khiêu vũ, ông chồng già trộm mật thám Pháp chết mê chết mệt vì cặp giò nghệ sĩ độc nhất vô nhị của nàng, nàng có thể nhẩy từ tối thứ bảy liền từ tối đến sáng thứ hai, vừa nhẩy, vừa ăn uống, nếu cần, lại vừa...làm tình, nàng không hề chớp mắt một phút, không hề uống cà-phê đặc, hoặc thuốc maxitông, mà nàng vẫn tỉnh bơ...

Giờ đây, nàng đã quá 40, nhưng thân thể và đặc biệt là tim nàng và chân nàng còn ở tuổi 20, nên thanh niên trai tráng còn bỏ hơi tai, choáng váng mặt mới hy vọng theo kịp nàng. Bước đi của nàng vẫn uốn éo như rắn, móng nàng vẫn tròn trịa, cứng rắn như ngày xưa...Trời ơi, với nhiều phụ nữ đã mang nếp sống trà đình tửu quán khác, thì tuổi ba mươi đã là tuổi bắt đầu của sự nhão nhoét và phì nộn. Nàng không chịu già đã đành, dường như nàng còn trẻ ra nữa.

Phù Dung đập vai chàng :

— Em là con voi trong vườn Bách Thú hả ?

Văn Bình cười :

— Không. Anh nhìn trộm em vì thấy em vẫn trẻ, vẫn đẹp, có lẽ còn trẻ, còn đẹp hơn ngày xưa nữa.

— Từ nãy đến giờ, anh đã phê bình em trẻ, em đẹp nhiều lần rồi. Nhưng anh ơi...em đã rơi vào

cam bẫy. Em tự biết là ngu xuẩn mà không tài nào thoát ra được. Chẳng hiểu sao em lại yêu hắn, và trung thành với hắn. Trung thành một cách mù quáng. Thiết tưởng con chó trung thành với chủ cũng chỉ bằng em trung thành với Mai Lãng là cùng. Em lo lắm, anh ạ..

— Anh sẽ can thiệp với ông Hoàng để không làm tội Mai Lãng. Em sẽ cố thể làm lại cuộc đời. Hoặc nếu em muốn, anh sẽ gạt Mai Lãng ra ngoài nội vụ, và bố trí cho em thành hôn với hắn.

Phù Dung thở dài đau đớn :

— Thôi, anh đừng nhắc đến chuyện ấy nữa.

Cán phòng đối diện cũng được trang trí giống căn phòng xảy ra vụ nổ điện thoại. Chỉ thêm cái giường đôi và cái tủ gương lớn đựng quần áo. Có lẽ mỗi khi đến với Phù Dung, Mai Lãng ngủ đêm trong phòng này. Văn Bình nhìn thấy trên bàn trang điểm một lọ gôm chải đầu và một chai dầu sát trùng sau khi cạo râu, những thứ giành cho đàn ông.

Phù Dung toan xuống nhà, Văn Bình vội ngăn lại :

— Em xuống đón Nicôn ư ? Xuống sao được. Dịch có thể giết em.

Phù Dung nhún vai, giọng chua chát :

— Phải, dịch có thể giết em. Nhưng họ sẽ không giết bây giờ.

— Tại sao ?

— Tội nghiệp em ghê...anh đừng can vãn em nữa thi hơn.

— Nghĩa là chất nổ gài trong điện thoại được giành cho anh ?

— Có lẽ thế. Hay là giành cho em, em cũng không hiểu nữa. Tuy nhiên, em là người trong nghề, nên em nghĩ rằng họ chưa giết em trong lúc này. Đêm mai, hoặc sáng mai, đó là chuyện khác. Và lại, em không xuống dưới nhà, và mở cửa toang hoang ra đâu, anh đừng lo ngại giùm em. Ngoài ba cô gái tiếp anh hồi nãy, em còn nhiều nhân viên khác nữa, trong số có cả đàn ông võ nghệ khá giỏi, bắn súng cũng khá giỏi. Em sẽ dẫn họ ra đón Nicôn ở đầu hẻm. Anh có nhìn thấy những cửa sắt ở cầu thang không ? Khi cần, em bấm nút điện là các lối lên lầu được đóng kín mít. Ngôi nhà này gồm nhiều thiết trí canh phòng điện tử, vì anh còn lạ gì, cảnh sát Thụy Sĩ không ưa những trung tâm sinh lý loại này, thẳng bờ điệp viên Tiệp Khắc của em mới bỏ tiền ra gắn lắp máy móc khắp nơi để ngăn chặn sự tò mò của bọn lính Nhà nước.

— Hắn là điệp viên Tiệp Khắc ?

— Dùng tiếng «cựu» e đúng hơn. Hắn chỉ huy

Phân Giám & Tiếp. sau một cuộc thay đổi chính phủ, và thanh trừng loạn xạ ngẫu trong trung ương đảng bộ, hẳn phải tẩu thoát ra ngoại quốc, đồng thời mang theo một số lớn tiền bạc. Hẳn là ông bị trong nghề nên hệ thống an ninh của hẳn trông nhà này có thể được coi là hoàn hảo. Thôi, anh để em xuống, kéo mấy cô gái của em lại cho Nicôn ăn đón.

x x

x

Phù Dạng đã nói gở. Trước khi vào ngôi nhà mang số 13, Nicôn đã bị ăn đón. Và kh ông phải đón khích động da thịt của các cô gái lỏa thể, mà là đón hơi chơ thừa sống thiếu chết của một toán đàn ông lực lưỡng chờ sẵn trong chiếc B.M.W. 2000, một loại xe hơi do Đức chế tạo, tiện nghi và tối tân không kém Mét-xê.đét.

Lệ thường, kẻ phục kích tránh dùng xe hơi quá lộng lẫy, hoặc quá rực rỡ, nhưng chiếc B.M.W. chở toàn đàn ông lực lưỡng lại sơn màu vàng chói lọi. Dưới ánh hoàng hôn, mọi vật đều chìm nhạt, riêng chiếc xe màu vàng nổi bật, như thể chủ nhân của nó muốn khoe khoang hợm hĩnh với thiên hạ.

Nicôn đậu chiếc Vonvagen khiêm tốn, gần

như nghèo nàn ở đầu hẻm. Hẳn đã cẩn thận theo đúng những nguyên tắc cơ bản của nghề hoạt động bóng tối. Đánh rằng Thụy Sĩ là nước trung lập, điệp viên của các phe kinh chống tiết kiệm tối đa súng đạn, Nicôn cũng không dám khinh thường. Không cứ ở Thụy Sĩ, hoạt động ngay trên đất nhà, ở Mỹ, hẳn vẫn ngó trước, trông sau cẩn mật. Nhờ sự khôn ngoan này, hẳn chưa bao giờ bị thua đậm, và thượng cấp của hẳn tại tổng hành doanh C.I.A. đã đề bạt hẳn vào những chức vụ quan trọng, trước khi đặc phái hẳn qua Gio-neo.

Nicôn liếc kiếng chiếu hậu trước khi tắt máy.

Hẳn nhìn thấy chiếc B.M.W. diêm dúa và 5 gã đàn ông cao to. Chiếc xe Đức khá rộng bên trong mà bọn đàn ông lạ lại ngồi chen chúc như cá mèi bỏ hộp. Điều này chứng tỏ gã nào cũng nặng xấp xỉ một trăm kí xương thịt.

Nicôn bước xuống xe, lăm bằm một mình :

— Hừ, tầm quát mình há ? Còn lâu...

Nicôn có đủ lý lẽ để thốt ra những lời kiêu ngạo. Vì hẳn là võ sĩ quyền Anh có hạng, kiếm thể thao gia từng đoạt thành tích Thế vận. Hẳn đã lập gia đình, nhưng không vì thế mà vòng bụng gia tăng và vòng ngực giảm bớt. Trái lại, tuổi đời và tuổi nghề càng cao, sự cân đối thân thể và khả